

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567CollectionMythologia, Venise, 1567 - Livre VIItemMythologia, Venise, 1567 - V, 21 : De Feronia](#)

Mythologia, Venise, 1567 - V, 21 : De Feronia

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre V

[Mythologia, Francfort, 1581 - V, 21 : De Feronia](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 22 : De Feronie](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 21 : De Feronie](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l’Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Feronia Dea habita neque quibus parentibus orta sit, neque ubi, aut à quibus educata, cognoscere omnino potui; quam tamen Deam nemoribus præfectam fuisse constat, ut testatur Vig. lib. 6.

et viridi gaudens Feronia luto.

Celeberrimum fuit huiusce Dex sanum in vrbe Soracte, ut ait Strabo libro 5. ubi eximia religione colebatur. Ibidem rem miram contingere solitam narrant, ut qui eius Dex numine afflarentur nudis pedibus super prunas & profundum cinerem saeuillis permittis ambularent illæsi: ad quod spectaculum magna multitudo quotannis adueniebat. Verum nihil aliud Feroniam, quàm diuinam vim arboribus diuinitus insitam, quæ illas & seruaret, & pululare faceret, ego esse crediderim, qua & vigent & florent, & fructus ad maturitatem perducunt. Nam cum viderent antiqui nihil sine diuina prouidentia posse consistere, neque tamen diuinæ mentis cognitionem haberent, vires inde profectas in naturalibus corporibus insitas pro Diis coluerunt. Horum simplicitatem & inscitiam fallere omnium sanè fuit facillimum: quare malorum dæmonum multæ ortæ sunt fallaciæ, quæ illos implicarunt: quippe cum inscitæ & imprudentiæ semper calamitates & errores sint comites.

NATALIS COMITIS MYTHOLOGIAE,

LIBER SEXTVS.

Quòd a quo animo ferendum est siquid à Deo impetrare non possumus.

Vix multis difficultatibus vita mortalium vndique sit circumueuta, nullaquæ ex parte miseris catere soleat, Christianissime Rex optimum factu duxerunt antiqui, ut cum suauitate orationis, rerumquæ propositarum mirabilitate ad prudentiam, & ad tranquillitatem: animorum homines allicerentur. Nam quibus rationibus aliquis sibi vnquam persuaserit inutile esse, vel etiam pernitiosum, quod à Diis immortalibus per vòta cù summa animi contentione sapius expetuerit, nisi prius consliterit alios etiam homines res sibi, suisue carissimis calamitosas aliquando à Diis ipsis vix tandem impetrasse? Quo enim animo fuisse Theseus putandus est, cum cognouisset filii crudelissimè laniati innocentiam? aut quæ Deorum iræ tantum obesse Semele potuisset, quantum Iouis facilitas, cum ad illam rogatus, quo habitu ad immortalem Innonem solebat, cum fulmine accessisset? Quæ rursus maleuolentissimorum vis hominum, vel quæ improborum inuidia tam

cru-